

Nepotopiteľná

JENNIFER E. SMITH

Sú cesty,
na ktoré sa nemôžete vybrať sama

Jennifer E. Smith

Nepotopitelná
Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Jennifer E. Smith
THE UNSINKABLE GRETA JAMES

Copyright © 2022 by Jennifer E. Smith, Inc

Translation © 2022 by Miriam Ghaniová

Jacket design © 2022 by Lenka Ladňáková

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8733-4

*Venujem Susan Kamilovej,
ktorá verila v túto knihu dávno predtým,
ako som napísala čo i len slovo*

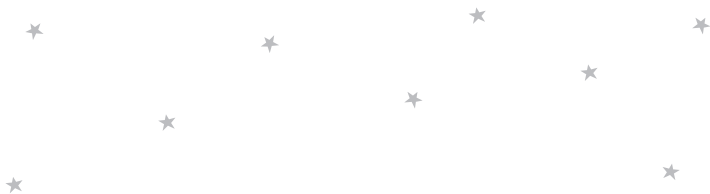
Nepotopiteľná je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú produktom autorkinej predstavivosti alebo sú vymyslené.

Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami,
s miestami alebo osobami, žijúcimi či mŕtvymi,
je úplne náhodná.

Vydali sme sa na cestu, aby nás zničili.

J. M. BARRIE

Chlapci, ktorí stroskotali na ostrove Čierne jazero
(The Boy Castaways of Black Lake Island)

PREDTÝM

Prvá kapitola

Greta stojí pri okne v hoteli v západnom Hollywoode, keď jej brat v ten deň zavolá už tretíkrát. Na druhej strane ulice je bilbord s elegantnou bielou jachtou obklopenou tyrkysovou vodou, reklama na nový druh piva, a niečo na tom – ten pocit unášania – jej uľahčuje povedať nie, keď konečne zdvihne telefón.

„No tak,“ ozve sa Asher. „Bol by to len týždeň.“

„Týždeň na člne.“

„Je to loď,“ opraví ju.

„To posledné teraz potrebujem,“ povie Greta a odvráti sa od okna. Vonku vládne zasnené ružové svetlo. Práve sa vrátila z fotenia na obal svojho druhého albumu, ktorý sa presunul na júl. Keby záležalo na Grete, posunula by ho ešte ďalej, ale to už zrejme neprichádza do úvahy. Namiesto toho ju zavolali do Los Angeles, aby strávil tri dni v sklade obklopená blikajúcimi fotoaparátmi a mračiacimi sa vedúcimi pracovníkmi štúdia v oblekoch a teniskách, ktorým sa na tvárach zračilo, že je to tak správne.

Od jej posledného živého vystúpenia uplynuli dva mesiace – nie od týždňa po smrti jej matky, keď sa na pódiu zrútila –, ale všetko ostatné pokračovalo v pohybe vpred,

aj obchodná stránka sa stále posúvala dopredu väčšinou bez nej.

Na stole vedľa hotelových kancelárskych potrieb leží škatuľa čokoládových bonbónov s lístkom od manažéra hotela, na ktorom stojí: „Sme radi, že ste s nami.“ Greta automaticky pomyslí na svoju mamu, ktorá už nie je a ktorej neprítomnosť je taká konečná, že to stačí, aby sa jej rozbúchalo srdce.

„Prečo nejdeš ty?“ povie Asherovi a snaží sa predstaviť si, ako trávi všetok čas na lodi s otcom. Plavba po Aljaške bol nápad jej matky. Hovorila o tom takmer rok, až do marca, keď jej praskla tepna v hlave a celý svet akoby sa zastavil.

Teraz zostáva už len mesiac. A jej otec stále plánuje ísť.

„Nemôžeme ho predsa nechať samého,“ hovorí Asher a ignoruje jej otázku. „Je to príliš smutné.“

„Sotva bude sám,“ namietne Greta a zájde do kúpeľne. „Bude tam mať Fosterovcov a Bloomovcov. Postarajú sa oňho.“

Pozerá sa na svoj odraz v zrkadle, tvár má ešte stále nalíčenú z fotenia. Červené pery, biela pleť, zelené oči lemované kontúrkou. Tmavé vlasy, zvyčajne také divoké, sú teraz hladké a skrotené. Položí telefón na umývadlo a prepne na hlasný režim, potom otočí kohútikom a začne si drhnúť líce.

„Bude piatym kolesom na voze,“ nalieha Asher a jeho hlas poskakuje po kúpeľni. „Bude to deprimujúce. Jeden z nás musí ísť s ním.“

„Jasné,“ povie Greta. „Chod' ty.“

„Nemôžem.“

Opäť sa vystrie. Jej pokožka je ružovkastá, ale viac

sa podobá sama na seba, čo je vždy úľava. Chytí uterák a potľapká si tvár. „Ide o to,“ začne, znova vezme telefón a vyjde späť do izby, kde sa hodí na posteľ, „že ťa má vlastne rád.“

„Greta,“ zahundre netrpezlivo. „Vieš, že to nemôžem urobiť.“

Ona to, samozrejme, vie. Asher má manželku a tri dcéry mladšie ako päť rokov. V práci má pravidelný pracovný týždeň v personálnom oddelení a stanovený počet dní dovolenky, ktoré sa väčšinou minú, keď sú deti choré. Už roky nesedel v lietadle.

Greta tento týždeň letela už trikrát.

Vzdychne. „Aký je termín?“

„Koniec mája, začiatok júna.“

„Piateho musím byť v meste na festivale Gov Ball,“ oznámi a takmer neslušne sa jej ulávi, že má legitímnu výhovorku bez ohľadu na to, ako veľmi sa toho festivalu bojí. Ashera to však nijako neodradí.

„Našťastie pre teba,“ povie, „vráti sa štvrtého.“

„Vieš, že to nie je len tak hocijaké vystúpenie. Je dôležité.“

„Dôležitejšie ako otec?“

„To nie je fér.“

„Nie je to tak, že by som od teba žiadal, aby si si vybrala,“ vysvetľuje. „Vrátiš sa do New Yorku včas, aby si mohla robiť svoje veci. A počul som, že Aljaška je v tomto ročnom období nádherná. Možno je tam ešte trochu zima, ale otec sa snažil ušetriť nejaké peniaze...“

„Asher?“

„Áno?“

„Myslím si, že to nezvládnem.“

„Jasné, že zvládneš. Miluješ vodu. Pamätáš si, ako sme sa vtedy plavili na kanoe?“

„Vieš, čo myslím.“

Chvíľu mlčí a potom dodá: „Nebolo by to len kvôli nemu, veď rozumieš.“

To ju napokon obmäkčí.

SOBOTA

Druhá kapitola

Greta stojí v širokom tieni obrovskej lode a rozmýšľa, ako sa niečo také môže vznášať. Je to hotel na vode, mrakodrap prevrátený na bok, monolit, netvor. Bude to však jej domov nasledujúcich osem dní.

Názov lode je namaľovaný na jej širokom bielom boku. Volá sa Escape, Únik, čo je zatiaľ jediná vec, ktorá ju dnes rozosmiala.

Okolo nej sa premávajú stovky ľudí, na krku im visia drahé fotoaparáty a nevedia sa dočkať, kedy sa nalodia a začnú svoje aljašské dobrodružstvo. Naľavo sa mesto Vancouver stráca smerom k oblohe, ktorá je strieborná a ťažká pod hrozbou dažďa. Greta tu raz bola na koncerte, ale ako na mnohých miestach, kam cestuje, sa jej výhľad obmedzil na interiér hudobného podniku.

„Má jedenásť palúb,“ povie otec a pristúpi k nej s mapou lode. Na sebe má príliš tenkú vetrovku a bejzbalovú čiapku, ktorú dostal zadarmo, keď si otvoril nový bankový účet. Od smrti jej matky uplynuli už tri mesiace a po prvý raz v živote vyzerá na svojich sedemdesiat rokov. „A osem rôznych reštaurácií. Štyri z nich sú ako bufety.“

Keby tu bola jej mama, povedala by: *Páni! Nemôžem*

sa dočkať, až ich všetky vyskúšam. Stisla by mu ruku a pozrela by sa na loď, na všetkých jej jedenásť palúb.

Lenže Helen tu nie je. Je tu iba Greta, ktorá stále nemôže uveriť, že ju Asher na to nahovoril.

„Super,“ povie, čo je pokus o nadšenie, ale očividne sa jej to nepodarí, pretože otec sa na ňu len rezignovane pozrie a vráti sa k svojej mape.

Mala to byť oslava, výlet k štyridsiatemu výročiu; plánovali ho takmer rok a šetrili naň ešte dlhšie. Na posledné Vianoce – je to už celých päť mesiacov – dala Helen Conradovi kalendár s fotografiami ľadovcov a on jej kúpil novú mikinu, aby nahradil jej starú, opotrebovanú a tenkú po rokoch záhradkárčenia. Kúpili si spoločný ďalekohľad, taký, čo ťažko visí na krku, a vždy keď bol v novinách článok o Aljaške, Helen ho vystrihla, vložila do obálky, kúpila známku a poslala ho Grete s lístkom „Pre tvoju informáciu“, akoby sa tam chystala tiež.

Tá nová mikina – svetlomodrá a neskutočne mäkká – je v Gretinej taške, ktorá sa práve vezie na palube lode. Jej mama si ju nakoniec nikdy neobliekla. Šetrila si ju na cestu.

Lodný klaksón zatrúbi a rad sa pohne dopredu. Za ňou sú štyria dospelí – aj keď má Greta tridsaťšesť rokov, nemôže si pomôcť, aby na nich takto nemyslela – už spriajujú plány a rozhodujú sa medzi kasínom a muzikálom v prvý večer. Sú to dlhoroční priatelia jej rodičov a každý pár má vlastné dôvody, prečo je tu: Fosterovci nedávno odišli do dôchodku a Bloomovci čoskoro dovŕšia sedemdesiatku. Všetci však vedia, že skutočnou hnacou silou bola Helen, ktorej nadšenie z tohto výletu bolo také nãkazlivé, že ich všetkých nejako prehovorila.

Okolo prechádza stevard a Greta sleduje, ako sa zastaví a urobí niekoľko krokov späť jej smerom. Ukáže na jej puzdro s gitarou, ktoré má zavesené cez plece, odkedy vystúpili z taxíka.

„Chcete s tým pomôcť, madam?“ spýta sa a ona sa pokúša necúvnuť pri slove madam. Má na sebe krátke čierne šaty a slnečné okuliare. Vlasy si zviazala do neporiadneho drdola na temene hlavy a cez ruku, na ktorej nenesie gitaru, má prehodenú koženú bundu. Nie je zvyknutá na oslovenie madam.

„To je v poriadku,“ povie. „Zvládnem to.“

Jej otec zavrčí. „Tú vec by ste jej nedokázali vziať, ani keby spadla cez palubu.“

„Nevyčítaj jej to,“ prehodí Davis Foster, keď príde za nimi, nad plešatou hlavou si drží mapu Vancouveru, pretože začína mrholiť. „Bolo by naozaj škoda o ňu prísť.“

Greta pozná Fosterovcov od svojich dvanástich rokov, keď sa nasťahovali do susedného domu. Boli prvou černoškou rodinou v bloku a Greta sa okamžite zamilovala do ich najmladšieho syna Jasona, ktorý bol o dva ročníky vyššie ako ona. K ničomu nedošlo, až oveľa neskôr, keď sa obaja ocitli v New Yorku, a ani vtedy to nebolo vážne, väčšinou si len vypíňali čas, keď boli obaja bez partnera. Nikto z rodičov o tom nikdy nemal ani potuchy, čo bol zámer. Keby to tušili, pravdepodobne by začali už dávno plánovať svadbu a to bolo posledné, čo by Greta alebo Jason chceli.

Davis kývne hlavou na jej puzdro s gitarou. „Stavím sa, že na eBayi by mala cenu celého majetku,“ zažartuje a jeho manželka Mary ho buchne po chrbte. Prehne sa, akoby ho to naozaj bolelo. „Žartoval som.“

Mary je vysoká a štíhla, má tmavohnedú pleť a krátky mladistvý strih, vďaka ktorému jej oči vyzerajú obrovské. Momentálne ich upiera na Gretu. „Všetci vieme, že v твоjich rukách má oveľa väčšiu cenu,“ poznamená a v jej pohľade je čosi ochránárske. Hneď od začiatku sa Mary a Helen okamžite spriatelili. Davis žartoval, že by mali záhradnú cestičku medzi ich domami nazývať čierna diera, pretože v okamihu, keď niektorá z nich prišla na návštevu – vždy s fľašou vína v ruke –, boli ako stratené. Aspoň na pár hodín.

Greta takmer cíti Marino odhodlanie dávať na ňu pozor. Je to upokojujúce, akoby tu jej mama v duchu stále bola.

„Vieš, čo by si mala urobiť?“ ozve sa Eleanor Bloomová so svojím slabým írskym prízvukom a celá sa pri tej myšlienke rozžiari. Obliekla si značkový plášť do dažďa a jej dlhé strieborné vlasy sú ako vždy dokonalé aj napriek vlhkosti. „Mala by si urobiť malé vystúpenie tu na mori. Bolo by úžasné vidieť ťa vystupovať.“

„Ja... neviem...“ povie Greta, hoci, samozrejme, vie: v nijakom prípade nebude hrať na výletnej lodi. Ak má byť úprimná, tak nikdy, ale najmä nie teraz.

„Videla som, že posledný večer sa koná varieté,“ pokračuje Eleanor, nedá sa odradiť. „Prihlásiť sa môže ktokoľvek. Som si istá, že by boli úplne ohromení, keby sa tam objavil skutočný profesionál.“

„Všetci účinkujúci sú profesionáli, zlatko,“ namietne jej manžel Todd svojím zvyčajným miernym spôsobom. Okrem manželky je Toddovou hlavnou vášňou vtáctvo; víkendy trávi v močiaroch, kde pozoruje volavky a iné vodné vtáky. Raz za rok sa jeho klub vyberie na výlet na nejaké vzdialené miesto, ktoré si pozrie len cez dale-

kohľad, ale na Aljaške ešte nikdy nebol a poriadne ošúchaného terénneho sprievodcu vtáctva tohto štátu má od rána zastrčeného pod pazuchou. „Na týchto lodiach sú celkom dobrí ľudia,“ hovorí Eleanor. „Komici, kúzelníci, tanečníci z Broadwaya.“

„Nie však rockové hviezdy,“ podotkne Eleanor. „Nie ľudia ako Greta Jamesová.“

Poslednú časť vysloví, akoby Greta nestála vedľa nej a zdvorilo sa neusmievala, ako keby hovorila o niekom úplne inom. Greta Jamesová je gitaristka, nezávislá kultová speváčka a skladateľka na rozdiel od Grety Jamesovej, dcéry Conrada a Helen, ktorá sa naučila hrať na gitare v otvorenej garáži vedľa políc s náradím, len s Asherovými muškátmi, vykázanými z domu pre zápach, ako publikom. Teraz sa cíti opäť ako dieťa, keď čaká na začiatok tejto bizarnej rodinnej dovolenky, úbohej náhrady za najdôležitejšieho člena skupiny.

Na druhej strane cesty zbadá muža, ktorý smeruje na koniec ďalšieho radu. Vyčnieva v mori starších párov a mladých rodín. Má zastrihnutú bradu, hranatú čelusť a na očiach okuliare, ktoré sú buď neuveriteľne vedátor-ské, alebo neskutočne moderné, ťažko povedať. Všimne si jeho staromódny písací stroj – strčený pod jednou pazuchou ako futbalovú loptu – a najradšej by prevrátila oči. Lenže potom vidí, že si premeriava jej puzdro na gitaru, a nezostáva jej nič iné, iba si vymeniť nesmelé úsmevy, kým nezmizne v dave.

„Aspoň si to premysli,“ pokračuje Eleanor a Greta sa k nej otočí.

„Vďaka, ale...“

„To pre ňu v týchto dňoch nie je,“ povie jej otec a zdvihne obočie. Nehovorí to ako kompliment.

Nastane krátke ticho a potom Eleanor – snaží sa, aby to neznelo skleslo – pokračuje: „Asi máš pravdu. Bol to iba nápad.“

„Vôbec nie,“ Greta pokrúti hlavou. „Ja som len... Nemám veľa voľna, takže...“

Neprezradí však – ani nikto z nich –, že v poslednom čase má iba voľno.

Mary upiera na Gretu obdivný pohľad. „Pamätám si, ako si po všetky noci cvičila v garáži.“

Davis sa rozosmeje. „Bola si všelijaká. Určite odhodlaná. To sa musí uznať.“

„Presne,“ súhlasí Eleanor a otočí sa späť ku Conradovi. „Koľko ľudí skutočne dospeje a robí to, o čom snívali, keď boli mladí? Musíš byť na ňu hrdý.“

Conradove oči sa stretnú s Gretinými a dlho na seba hľadia. Nakoniec prikývne.

„Áno,“ povie. „Sme veľmi hrdí.“

Je to dvojité lož. Veď nijaké my už neexistuje.